

In de luwte groeit leven

Ontmoeting, presentie en hulp in de buurt

Jaarverslag 2025 Inloophuizen Arnhem

inloop
huizen
arnhem

Colofon

Team

Monique Asbreuk, Buurtmaatjes
Joanne Vrijhof, Inloophuis Malburgen
Sietske Nieboer, Inloophuis Sint Marten

Bestuur

Hester Wachtmeester
Harry Bisseling
Laurens Hoekstra
Pim Rodenburg
Marjet Zeegers

Fotografie

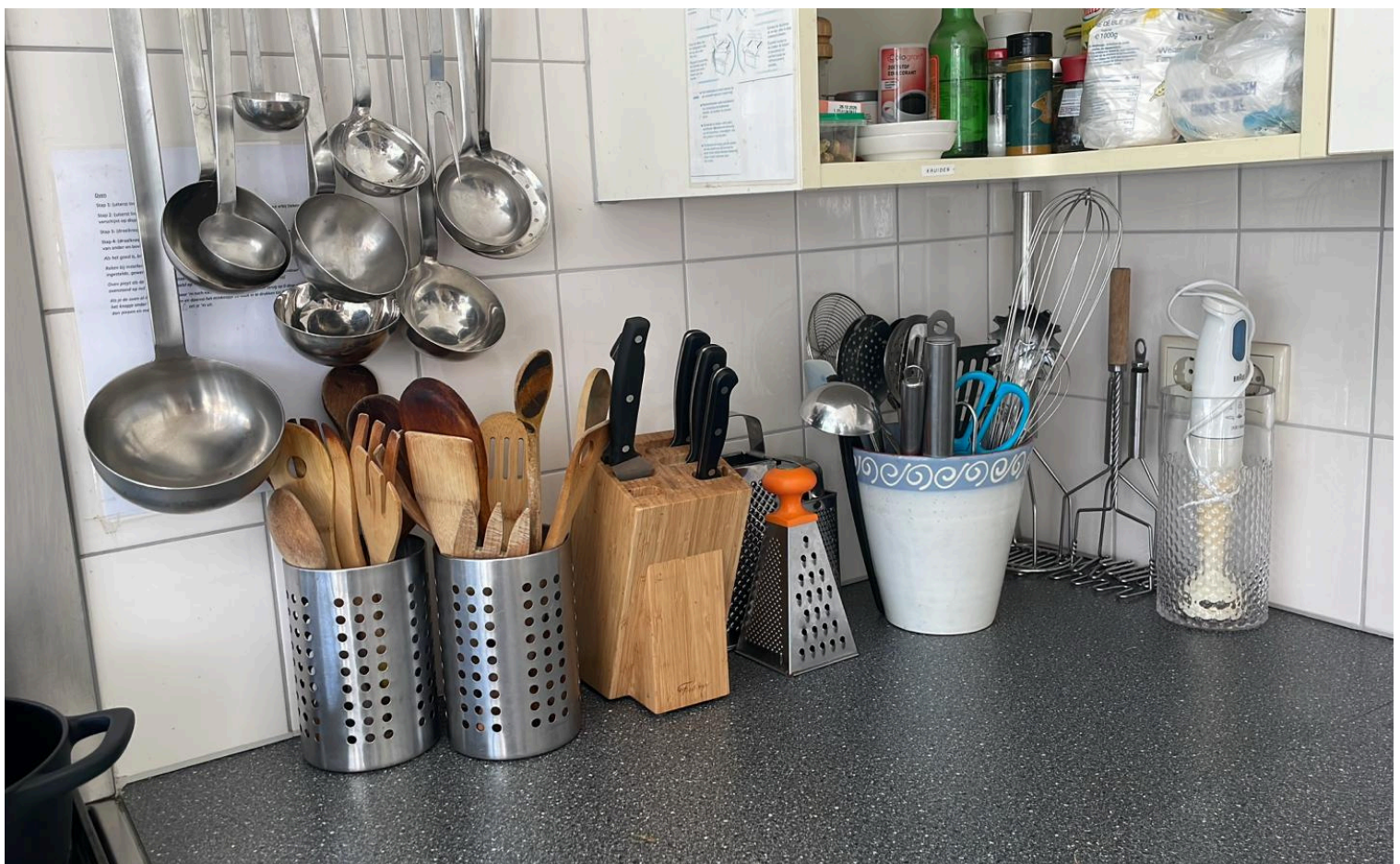
Foto's op pagina's 03
09; 10; 12 en 30 zijn
gemaakt door fotograaf
Ringel Goslinga.

Met dank aan

Gemeente Arnhem
Diaconie Arnhem
Dullertsstichting
Eusebius Parochie
Oranje Fonds
Parochiële caritas instelling
Kansfonds
Stichting Rotterdam
Fonds Franciscus
Konferentie Nederlandse
Religieuzen
Arnhemse Stichting Bijzondere
Noden / Kohlmannstichting
Maatschappij van Welstand

Samenwerkingspartners

Villa Klarendal
Portaal
Volkshuisvesting
WijkTeams Arnhem
Stadsklooster Arnhem
SWOA
De Wasplaats
RIBW
Rouw en Verlies Kompas Arnhem
Stichting Rijnstad
De Nieuwe Hommel
Gemeente Arnhem
Irizzorg
Ecovrede
Protestantse Gemeente Arnhem
Kruiskerk Arnhem
Leger des Heils
Margarethaschool
PI Arnhem
Buurtconciërges
Rozet, cultuurmakelaars
Terres des Hommes

Inhoud

04 Voorwoord

Door voorzitter Hester Wachtmeester

05 Vruchtbare grond

Door Joanne Vrijhof en Sietske Nieboer

08 Zingeving in de Inloophuizen

Waar het leven betekenis krijgt.

Door Joanne Vrijhof en Sietske Nieboer

13 Alledaagse spiritualiteit

15 WoordenWerkPlaats

17 Zin in de buurt!

Buurtmaatjes en Buurtklussers

Door Marjet Zeegers en Sietske Nieboer

19 *Branny* Buurtmaatje

21 *Mark* Buurtklusser

23 Wijkatelier

Door Berengeria Liedmeier

25 *Linda Magica*

27 *Kerstcover*

28 Van besturen naar present besturen

Door Harry Bisseling

32 Fruits des recontres

Vruchten van ontmoeting en samenwerking

Door Joanne Vrijhof en Sietske Nieboer

35 Financieel jaarverslag

Door Laurens Hoekstra

37 Inloophuizen in cijfers

Voorwoord

Soms wordt pas zichtbaar wat een plek betekent wanneer je er even stil bij staat. De inloophuizen zijn zulke plekken. Geen voorzieningen met vooraf vastgelegde doelen, maar plekken waar mensen mogen landen. Waar aanwezigheid belangrijker is dan resultaat en waar leven mag ademen in zijn eigen ritme. Juist in een tijd waarin veel in onze samenleving draait om presteren, ontwikkeling en meetbare vooruitgang, blijken de inloophuizen iets te bieden dat elders nauwelijks bestaat: een open ruimte waar je niet hóeft, maar wél kunt.

In dat vertrouwen wordt zichtbaar wat nabijheid en aandacht kunnen betekenen. Doordat we mensen in uiteenlopende situaties ontmoeten, leren we hen kennen in de volle breedte van hun bestaan. We sluiten aan bij wat zij nodig hebben – niet met grote woorden of ingewikkelde programma's, maar door aanwezig te zijn en mee te bewegen met wat zich aandient. Het is een manier van kijken die misschien niet past in wat systemen gewend zijn, maar die wel waarachtig is. Want groei, herstel en betekenis laten zich niet afdwingen; ze ontstaan wanneer er ruimte is, tijd, en iemand die je ziet.

Ook dit jaar hebben velen – bezoekers, vrijwilligers, coördinatoren, partners – bijgedragen aan die ruimte. Het is prachtig om te zien hoe mensen verschijnen wanneer er geen druk ligt om iets te bewijzen. Hoe een gesprek aan de koffietafel veiligheid kan geven. Hoe een creatieve activiteit, een maaltijd of een stilte-moment onverwachts een deur opent naar verbinding. En hoe iemand die binnenkomt voor een klein gebaar, soms de moed vindt om een nieuwe stap te zetten.

De inloophuizen vullen daarmee een stille leegte in ons maatschappelijke landschap: een plek waar vertraging mogelijk is, waar rust kan terugkeren en waar mensen zichzelf weer kunnen horen. Dat is geen tegenbeweging, maar een aanvullende manier van betekenis geven. Een uitnodiging om breder te kijken naar wat mensen nodig hebben om waardig en verbonden te kunnen leven.

We zijn dankbaar voor alle partners en fondsen die ons werk mogelijk maken. Samen bouwen we aan plekken waar mensen niet door systemen worden gedragen, maar door aandacht, nabijheid en menselijkheid. We nodigen u uit om ook in de komende jaren met ons mee te blijven kijken, luisteren en zoeken naar manieren waarop deze plekken kunnen blijven bloeien – midden in de wijken, midden in het leven.

Namens het bestuur van Stichting Inloophuizen Arnhem,
Hester Wachtmeester
Voorzitter

Vruchtbare grond

De Inloophuizen als ontwikkelplekken

De Inloophuizen zijn meer dan alleen een plek voor koffie en ontmoeting. Je kunt het Inloophuis zien als een tuin. Geen strak aangelegd park waar alles al vastligt, maar een levende, soms wat rommelige plek waar van alles mag ontkiemen. Als werkers proberen wij niet te bepalen wat er moet groeien. Wij zorgen voor de vruchtbare grond: een plek waar aandacht is, waar mensen welkom zijn, waar vertrouwen kan ontstaan. In die bedding krijgen mensen de ruimte om te oefenen, iets uit te proberen, een idee te zaaien, een talent te ontdekken of voorzichtig een nieuwe rol te oefenen.

Net als in een tuin groeit niet alles tegelijk en niet alles op dezelfde manier. Sommige mensen schieten snel omhoog, anderen hebben tijd nodig om wortel te schieten. Soms lijkt er lange tijd weinig te gebeuren, terwijl er onder de oppervlakte juist veel groeit. Het Inloophuis biedt die ruimte voor ontwikkeling: niet vanuit druk of prestatie, maar vanuit vertrouwen dat er in ieder mens iets kan groeien wanneer de omstandigheden goed genoeg zijn.

Het Inloophuis is een vrijplaats. Dat betekent dat we niet strak langs de lijnen van systemen en regels werken, maar kijken wat hier, met deze mensen, op dit moment mogelijk is. Daardoor kunnen mensen rollen uitproberen die ze elders misschien nog niet durven of mogen pakken.

Dat zien we bijvoorbeeld bij de MAP-studenten. Zij volgen binnen hun inburgeringstraject de cursus Arbeidsmarkt & Participatie en doen bij ons vrijwilligerswerk.

Voor sommigen is het hun eerste werkervaring in Nederland. Ze leren hier niet alleen praktische vaardigheden, maar ook hoe het is om verantwoordelijkheid te dragen, afspraken na te komen en onderdeel te zijn van een team.

Sommigen blijven daarna als vrijwilliger. Anderen groeien door naar een volgende stap: een opleiding, een stage of betaald werk.

Wij lopen een stukje met hen mee, kijken samen wat past en helpen hen hun eigen mogelijkheden te zien. Ontwikkeling verloopt niet voor iedereen via een formeel traject. Soms begint het gewoon met meedoen. Zo ging het ook voor Cobie.

Cobie komt al jaren in het Inloophuis Sint Marten. Via via heeft ze de plek leren kennen. Hoewel de meeste mensen komen en gaan blijft Cobie trouw komen. Het Inloophuis is voor haar een plek waar je mag zijn zoals je bent. Waar je onder de mensen kunt zijn. “Ik ben graag onder de mensen. Ik kan niet thuis zitten.” Ze geniet van de gezelligheid, het contact, het helpen met het vouwen van de was en van het snuffelen bij het Kledingpunt.

Zingen loopt als een rode draad door haar leven. Als kind zong ze met haar zussen. Nog steeds zingt ze onderweg, onder de douche, op straat. “Als ik zing, dan voel ik me veilig.” Zingen is voor haar meer dan hobby; het is bescherming en bevrijding tegelijk.

In Sint Marten zingt ze al jaren mee in het Inloopkoor op vrijdagochtend. Dat moment is helemaal van haar. Toen Cobie hoorde dat Joanne ondersteuning kon gebruiken bij het opzetten van een Inloopkoor in Malburgen, aarzelde ze geen moment. “Nou dan wil ik het wel samen met jou gaan doen.” Het opzetten van een nieuw Inloopkoor lag helemaal in haar straatje!

In het Inloophuis kreeg ze de ruimte om dit te proberen en erop te vertrouwen dat het zich al doende zou vormen. Zelf zegt ze daarover: “Het ging eigenlijk vanzelf.” Met Joanne op de achtergrond groeide het koor stap voor stap. Cobie stelde muziekmappen samen, Engelse en Nederlandse versies, veel liederen schreef ze met de hand uit. “Dat was best een heel werk.” Ze maakte kopieën, regelde een box, zorgde voor bongo’s, zette koffie en thee klaar. Iedereen mag een eigen lied aandragen. “Gewoon dat iedereen kan aanhaken en dat er gezongen kan worden.” Soms zitten ze met twaalf mensen, soms met zes. “Dat maakt niet uit. Het is gewoon leuk.” Wat telt is dat er gezongen wordt. Dat mensen terugkomen. Dat ze uitkijken naar woensdagmiddag.

Cobie’s eigen levensverhaal heeft haar sensitief gemaakt voor mensen met een ‘rugzakje’. Ze weet hoe angst kan blijven hangen, hoe verlies doorwerkt. Juist daarom sluit ze gemakkelijk aan. Ze werkt met wat zich aandient, ook als het schuurt of onrustig wordt. Ze creëert ruimte én structuur, met een pauze voor koffie en gesprek, zodat zingen en ontmoeten hand in hand gaan. Ze is een verbinder. Binnen het koor, waar nieuwe mensen zich welkom voelen. En tussen de locaties, waar bewoners uit Noord en Zuid inmiddels de brug oversteken om samen te zingen. “Het verbindt ook echt,” zegt ze eenvoudig.

Terugkijkend is Cobie trots. “Ik ben echt trots. Ik ben trots op mezelf.” Ze ziet hoe mensen elke week weer uitkijken naar het zingen. Zingen verbindt en bevrijdt. Dankzij haar inzet is er in Malburgen een plek waar buurtbewoners al zingend even loskomen van zorgen en zich kunnen laten dragen door muziek.

Cobie

Ook organisaties vinden bij ons ruimte om zich te ontwikkelen. Zo kreeg Rouw & Verlies Kompas ruimte om haar aanbod verder vorm te geven en aan te laten sluiten bij de mensen in de wijk. Het Jeugdfactteam van Iriszorg organiseerde een kookclub en inloop voor hun jongeren die zo groot werd dat zij een grotere keuken nodig hadden. Het Inloophuis fungeerde voor hen als oefenplaats, waar ideeën mogen ontstaan en bijgesteld worden in contact met de praktijk.

Wat maakt ontwikkeling hier mogelijk?

Dat mensen zich in het Inloophuis kunnen ontwikkelen, is geen toeval. Het hangt nauw samen met hoe wij werken en kijken. We sluiten aan bij het ritme en de behoefte van de ander. Soms betekent dat vooral: aanwezig zijn en wachten tot iemand er zelf aan toe is. Maar ook begint ontwikkeling bij iemand die zegt: “Ik denk dat jij dit kunt.” De persoonlijke aandacht en de tijd die we nemen om mensen te leren kennen, maakt dat we dat oprecht kunnen meegeven. Dat vertrouwen kan net het zetje zijn waardoor iemand een stap durft te zetten. Maar leren gaat met vallen en opstaan. Soms loopt iets anders dan gehoopt. Iemand zegt te snel ja, trekt zich terug, of botst met een ander. In plaats van dat meteen te corrigeren of af te kappen, proberen we te begrijpen wat er gebeurt. Juist in die schuring liggen leermomenten.

Ontwikkeling laat zich niet afdwingen. Sommige mensen zetten snel stappen, anderen doen er jaren over om uit hun schulp te kruipen. In het Inloophuis mag dat tempo verschillen. Zelden is het een rechte lijn omhoog. Het is eerder een proces van proberen, terugvallen, opnieuw beginnen en kleine successen vieren. Dat geldt voor bezoekers, vrijwilligers, stagiairs én samenwerkingspartners.

Het Inloophuis is daarmee geen opstapje waar je zo snel mogelijk weg moet, maar een plek waar je mag oefenen met wie je bent en wie je zou kunnen worden. Soms leidt dat naar een volgende stap buiten het Inloophuis. Soms betekent het dat iemand hier steviger zijn plek vindt en van daaruit iets voor anderen gaat betekenen.

*In alle gevallen geldt:
groei begint waar iemand
ruimte krijgt om tevoorschijn
te komen.*

Zingeving in de Inloophuizen

Waar het leven betekenis krijgt

Zingeving ontstaat wanneer iets van binnenuit betekenisvol voelt en het verlangen wekt om je ermee te verbinden. Het geeft het gevoel dat je ertoe doet, dat jouw aanwezigheid bijdraagt aan iets wat je belangrijk vindt en dat je verbonden bent met anderen. Het zijn momenten en ontmoetingen die richting geven en ruimte bieden om je identiteit verder te ontwikkelen. Mensen die dit ervaren blijken veerkrachtiger en beter in staat om uitdagingen aan te gaan.

Zingeving is vandaag de dag diverser en diffuser dan ooit. Waar betekenis vroeger vaak verbonden was met religie of levensbeschouwing, zoeken mensen nu op veel verschillende plekken naar datgene wat het leven de moeite waard maakt: werk, vriendschap, kunst, natuur, sport, gemeenschappen en inspiratie. Onze leefwerelden zijn groter geworden, soms zelfs overweldigend. Digitale netwerken verbinden ons met de hele wereld, maar nabijheid en echte ontmoeting zijn minder vanzelfsprekend. Juist daarom blijft er behoefte aan plekken waar je mag landen, waar je gezien wordt en waar je deel kunt uitmaken van een groter geheel onverminderd groot.

De Inloophuizen als plekken van zingeving

Voor bezoekers én vrijwilligers zijn de Inloophuizen bij uitstek zingevende plekken. Zingeving wordt hier niet aangeboden als programma, maar ontstaat in het alledaagse samen zijn. In gesprekken aan de koffietafel, tijdens het doen van een afwasje, het inschenken van een kop thee of het delen van een moment van stilte. In deze eenvoudige ontmoetingen krijgt betekenis vorm.

Vrijwilligers kunnen in de Inloophuizen groeien: ze oefenen in samenwerken, nemen verantwoordelijkheid, ontdekken talenten of overwinnen sociale drempels, ieder in hun eigen tempo. Groei ontstaat hier niet door druk of prestatie, maar doordat mensen worden gezien en uitgenodigd om bij te dragen op een manier die bij hen past.

Voor bezoekers vormen de inloopmomenten vaak ankerpunten in de week: momenten die houvast geven, waarnaar wordt uitgekeken en waar je welkom bent zonder iets te moeten bewijzen. Het zijn plekken waar opnieuw ervaren wordt: ik hoor erbij, ik doe ertoe.

Onze coördinatoren en vrijwilligers ontvangen bezoekers in rust en met aandacht. In een wereld waarin veel mensen vooral moeten volhouden en overeind blijven, creëren de Inloophuizen ruimte om te landen, om op verhaal te komen en om niet voortdurend iets te hoeven.

Betekenis ontstaat hier niet door wat er gedaan wordt, maar door hoe mensen elkaar ontmoeten. In het ritme van samen eten, samen lachen en samen stiltes verdragen groeit een vanzelfsprekende wederkerigheid.

Een andere bedoeling

Op het eerste gezicht lijken de Inloophuizen op andere ontmoetingsplekken in de wijk. Er is koffie, er zijn activiteiten en er komen veel verschillende mensen. Toch is de bedoeling wezenlijk anders. Een Inloophuis is geen buurthuis-plus, geen dagbesteding en geen activeringstraject.

Betekenis ontstaat niet door wat er gedaan wordt, maar door hoe mensen elkaar ontmoeten.

De Inloophuizen zijn plekken van aanwezigheid. Niet de activiteit staat centraal, maar de ontmoeting. Niet doelen of doorstroom, maar relaties. Juist deze manier van werken schept een bedding waarin zingeving de ruimte krijgt.

Onze werkwijze is geworteld in de presentiebenadering. Presentie betekent onvoorwaardelijk nabij zijn, zonder oordeel en zonder agenda. We richten ons niet primair op het oplossen van problemen, maar op het bij mensen zijn zoals zij zijn. Presentie brengt rust. Rust schept vertrouwen en veiligheid. Vertrouwen en veiligheid openen ruimte voor betekenis, verbinding en mens-zijn.

Bezoeker Bob verwoordde dit in een interview van het Kansfonds treffend:

“Er is altijd iemand die vraagt: Bob, joh, hoe is het vandaag met je? Iedereen kent er mijn verhaal, ik hoef niks uit te leggen. Alles is oké. Wil ik mijn ei kwijt, dan kan dat. Maar het is ook prima als ik liever apart aan een tafeltje zit omdat ik dat even nodig heb. Dan ben ik wel alleen, maar in de nabijheid van anderen.”

Hij beschrijft hoe hij gezien wordt, hoe er ruimte is voor zijn emoties en hoe er, wanneer nodig, wordt meegedacht of doorverwezen. In zijn woorden klinkt wat de kern van ons werk is: gezien worden zonder iets te hoeven bewijzen.

Zingeving in het alledaagse gesprek

Ook in de dagelijkse praktijk dienen zingevingsvragen zich voortdurend aan. Ze beginnen vaak klein: **“Heb je even vijf minuutjes?”** En dan volgen verhalen over ziekte, familieproblemen, verlies, angst of onzekerheid over de toekomst.

Joanne vertelt: een bezoeker kwam eens zichtbaar ongerust binnen en wilde me meteen apart spreken. Ze had gehoord dat er misschien oorlog zou komen en was geschrokken van informatie over noodpakketten. Doordat ik haar ook op andere momenten meemaak, bijvoorbeeld bij het inloopkoor, wist ik dat lezen haar moeite kost. Daarom nam ik alle tijd om samen de folder door te nemen en de informatie rustig uit te leggen.

Na afloop zei ze lachend: “Mijn buurvrouw zegt dat er oorlog komt. Maar ik zei: ik ga het aan Joanne vragen. Zij is pastor, zij weet dat.”

In dat vertrouwen wordt zichtbaar wat nabijheid en aandacht kunnen betekenen. Juist doordat we mensen in verschillende situaties ontmoeten, leren we hen beter kennen en kunnen we aansluiten bij wat zij nodig hebben. Niet door grote woorden of ingewikkelde programma's, maar door aanwezig te zijn en mee te bewegen met wat zich aandient.

Mensen ervaren het Inloophuis als een veilige plek waar hun zorgen er mogen zijn en waar iemand met hen meedenkt. Een plek waar vragen niet worden weggewuifd, maar serieus genomen, hoe klein of groot ze ook lijken.

Kwetsbaarheid en wederkerigheid

Wat gevierd wordt, wordt bij ons gedeeld: nieuwe liefdes, inzichten, Pasen en Kerst. Maar ook pijn en tegenslag krijgen ruimte. Dat geldt niet alleen voor bezoekers en vrijwilligers, maar ook voor ons als coördinatoren. Niemand staat buiten het leven.

Die kwetsbaarheid is geen zwakte, maar opent juist de deur naar echte ontmoeting. Bezoekers merken het wanneer wij geraakt zijn, en vaak gaan zij dan naast óns staan. Op zulke momenten ontstaat wederkerigheid: niet de één als helper en de ander als hulpvrager, maar mensen naast elkaar.

Onze verhalen roepen verhalen op. Verhalen van verdriet en gemis, maar ook van veerkracht. Van mensen die staande blijven voor zichzelf of hun kinderen, die vechten voor hun gezondheid, hun waardigheid of hun toekomst. In die gedeelde menselijkheid krijgt zingeving handen en voeten. Het is geen apart thema, maar iets wat zichtbaar wordt in hoe we samen omgaan met het leven zoals het zich aandient.

De zingevende laag: iets wat we dagelijks verzorgen

De zingevende kwaliteit van de Inloophuizen ontstaat niet vanzelf. Zij vraagt voortdurende aandacht en zorg. Dagelijks besteden we zorg aan relaties, aan de manier van ontmoeten, aan de veiligheid van onze ruimtes en aan het ritme van de week. In een tijd waarin betekenis voor veel mensen versnipperd raakt, bieden de Inloophuizen een plek waar mensen kunnen landen, op verhaal kunnen komen en zich verbonden weten met een groter geheel. Daarom zijn de Inloophuizen plekken van zingeving. Niet omdat we dat aanbieden, maar omdat het tussen mensen ontstaat wanneer er ruimte, aandacht en nabijheid is.

*De Inloophuizen zijn plekken van zingeving.
Niet omdat we dat aanbieden, maar omdat het tussen mensen
ontstaat wanneer er ruimte, aandacht en nabijheid is.*

Alledaagse spiritualiteit

Naast de dagelijkse laag van betekenisvolle ontmoetingen bieden de Inloophuizen ook momenten van gezamenlijke bezinning en inspiratie. Deze geplande activiteiten verdiepen de zingevende ervaring: ze verbinden mensen met het ritme van het leven, de seizoenen en wat hen raakt. Zoals de maandelijkse vieringen op zondag, weekopeningen of gezamenlijke momenten rond Advent en andere betekenisvolle tijden in het jaar.

Deze momenten nodigen uit tot verstilling, reflectie en verbinding. Ze bieden taal, symbolen en rituelen die helpen om ervaringen te delen en samen stil te staan bij wat het leven draagt. Ook hier geldt: niets hoeft, alles mag. De kracht ligt niet in de vorm, maar in het samen beleven. Zo vullen de dagelijkse laag en de bijzondere momenten elkaar aan en krijgt zingeving bij de Inloophuizen zowel diepgang als herkenbare nabijheid.

ADVENTSKALENDER

TUSSEN DONKER EN DAGERAAD

We telden af naar Kerst met een Adventskalender. Elke dag deelden we in het Inloophuis een korte tekst, een lied of een gedicht. Al snel kwam de vraag of we deze ook via WhatsApp konden verspreiden, voor dagen dat het Inloophuis gesloten was en om de woorden door te kunnen sturen naar anderen.

Zo ontstond een dagelijkse stroom van woorden die raakten. Niet alleen werden de teksten gedeeld, er kwamen ook persoonlijke reacties terug. Iemand schreef dat een tekst over Maria haar diep ontroerde, omdat het de verjaardag van haar moeder was én de sterfdag van haar vader, die vlak voor zijn dood had gezegd: “Vertrouw op Maria, dan komt alles goed.” Na een gedicht over slapen en ontwaken reageerde iemand: “Ik heb vannacht weinig geslapen, gisteren is een vriendin overleden.”

Wat begon als een eenvoudig initiatief, groeide uit tot een plek van gedeelde bezinning en onderlinge betrokkenheid.

WoordenWerkPlaats

Maandagmiddag

Het is stil op maandagmiddag in de benedenruimte van het Inloophuis. Om de ronde tafel zitten ongeveer negen mensen te schrijven. Je hoort de pennen over het papier gaan, de vingers over een toetsenbord. Er is een thema rondgedeeld, soms met een aantal vragen, soms met zogeheten schrijf-stappen. Schrijfclub de WoordenWerkPlaats is aan het werk. Iemand zucht eens diep, iemand krast een zin door, iemand zit nadenkend voor zich uit te staren. Iedereen is bezig met hetzelfde thema, iedereen op zijn of haar eigen manier.

Als alle schrijvers klaar zijn met schrijven komt het moment dat het geschrevene met elkaar gedeeld kan worden. Meestal wil elke deelnemer wel voorlezen wat er op haar of zijn papier is neergepend, of wat er op de laptop is ingetypt. Verplicht is dat nooit. Net zo min is het verplicht je precies aan het thema of de schrijfpdracht te houden. Wel is het elke keer weer heel verrassend wat er in dat half uur schrijven tot stand is gekomen. Diverse teksten, diverse vormen, ontroerend soms, dan weer heel grappig, een bont boekje van wat er in ieder van ons leeft.

In het luisteren naar elkaars teksten gebeurt er altijd iets. Iets magisch bijna. We leren elkaar kennen. Heden, verleden en toekomst komen langs, herkenning, verbazing, ontroering of vraagtekens. En vooral dat er weer zoveel verschillende verhalen en gedichten voortkomen uit één thema, dat blijft een wonder.

Bijzondere momenten

De WoordenWerkPlaats heeft twee bijzondere bijeenkomsten georganiseerd waarbij een breder publiek uitgenodigd werd. Arnhemse schrijfster Gèrina van der Gugten is op bezoek geweest. Zij nam ons, met de nodige humor, mee in haar drie boeken die gaan over familiegeheimen, opgroeien in onveilige gezinnen, jeugdzorg, rouw en verdriet.

Elk jaar publiceert de WoordenWerkPlaats een bundel van hun mooiste verhalen van het afgelopen seizoen. Verhalen uit het leven gegrepen, verhalen die raken en die raak zijn! Verhalen die dat wat in ieders binnenwereld leeft in woorden weten te vangen en te veruiterlijken. De deelnemers hebben uit eigen werk voorgedragen.

Verhalen vertellen vaak zoveel meer dan de woorden die je hoort of leest. De deelnemers weten dat als geen ander. Ook verhalenvertelster Anne van Ginkel kan daarover meepraten. Zij brengt sprookjes en verhalen van Willem de Ridder tot leven. Verhalen die je meevoeren naar andere werelden, binnen en buiten jezelf. Anne trad op met een oeroud toververhaal.

Zin in de buurt!

Buurtmaatjes en Buurtklussers

In de wijken Sint Marten, Klarendal en Spoorhoek zetten Buurtmaatjes en Buurtklussers zich in voor buurtgenoten die een steuntje in de rug kunnen gebruiken. Soms gaat het om een praktische vraag, een tuin die verwilderd is geraakt, een lamp die niet meer hangt, maar vaak gaat het om iets anders: gezien worden, even samen optrekken, het gevoel dat je er niet alleen voor staat.

De kracht van Buurtmaatjes zit niet alleen in wat er gedaan wordt, maar in hoe. In de ontmoeting die ontstaat tijdens het werken in een tuin, het samen drinken van koffie na een klus of het meelopen naar een afspraak. In die kleine momenten groeit vertrouwen. Mensen stappen uit hun eigen bubbel en raken opnieuw verbonden met hun buurt.

Buurtmaatjes zijn geen hulpverleners, maar buurtgenoten die zich betrokken voelen bij de mensen om hen heen. Sommigen houden van praktische klussen, anderen van groen of van een goed gesprek.

Wat hen verbindt is de bereidheid om nabij te zijn, zonder oordeel, zonder haast, en met oog voor wat iemand zelf kan en wil.

Tuinmaatjes helpen bewoners om hun buitenruimte weer bewoonbaar en leefbaar te maken. Soms is een tuin jarenlang blijven liggen door ziekte, armoede of overbelasting. Samen werken aan een tuin betekent dan meer dan opruimen: het is een eerste stap naar overzicht en herstel.

Klusmaatjes pakken kleine praktische werkzaamheden in en om het huis aan. Het zijn ogenschijnlijk kleine ingrepen, een kastje ophangen, een deurklink repareren, maar ze dragen bij aan veiligheid, zelfvertrouwen en het gevoel dat je weer verder kunt.

Ontmoetingsmaatjes zoeken juist de verbinding in contact. Ze gaan langs voor een praatje, ondernemen samen iets of lopen mee naar een afspraak. Kleine ontmoetingen kunnen een groot verschil maken, juist voor mensen die een klein netwerk hebben.

Van project naar duurzame beweging

In juli 2023 ging het project Buurtmaatjes opnieuw van start, mede mogelijk gemaakt door het Oranjefonds. Met de aanstelling van een parttime coördinator kregen zowel Buurtmaatjes als Buurtservice nieuw leven ingeblazen. Wat begon als een project groeide uit tot een levendige praktijk waarin buurtgenoten elkaar weten te vinden en ondersteunen.

2025 stond in het teken van afronding van de projectfase en het zoeken naar een duurzame plek binnen het werk van Inloophuis Sint Marten. Niet als tijdelijk initiatief, maar als een manier van werken die past bij de presentiebenadering: aansluiten bij wat er al is, versterken wat werkt en ruimte geven aan informele zorgnetwerken.

Cijfers geven een indruk van de activiteiten: 14 tuinen werden opgeknapt, tientallen kleine klussen uitgevoerd en acht maatjeskoppels onderhielden regelmatig contact. Maar achter deze aantallen gaan verhalen schuil, van mensen die weer ruimte ervaren in hun huis of hoofd, van gesprekken die pas na een paar uur werken op gang komen, en van buurtgenoten die ontdekken dat ze ertoe doen voor een ander.

Juist in die verhalen wordt zichtbaar waar het om gaat: niet alleen hulp bieden, maar verbinding laten ontstaan. Mensen die elkaar leren kennen, risico's durven nemen in vertrouwen en samen zoeken naar manieren om zorg te dragen, voor een ander én voor zichzelf. Vrijwilligers Branny en Mark vertellen over hun ervaringen als buurtmaatje en buurtklusser.

Branny

Branny woont in Klarendal. Ze woont in een hofje, en dat betekent dat er altijd mensen om haar heen zijn. Goede buren, op wie ze, wanneer het echt nodig is, kan terugvallen. Dat is een geruststellende gedachte, zeker omdat ze alleen woont en er geen directe familie in de buurt is.

Wonen in het oude Klarendal is als nieuwkomer in de wijk niet altijd gemakkelijk. Iedereen kent iedereen, vaak al generaties lang. Branny is er inmiddels aan gewend dat ze er nooit helemaal bij zal horen. Dat is ook niet wat ze ambieert; het past bij haar om vanaf de zijlijn te observeren. Ondanks de Klarendalse dynamiek én haar eigen aard is ze sterk betrokken bij de mensen in haar buurt. *'Ik kijk meer naar de mens. Dus als ik iemand zie waarvan ik denk: volgens mij heb je wel iets nodig, of misschien kan ik iets voor je betekenen,'* dan stapt ze eropaf.

De hechtheid van de wijk helpt daarbij. Via via hoort ze wat er speelt: een buurman die gevallen is, iemand die slecht ter been is, een oudere die nauwelijks bezoek krijgt. *'Dan loop ik even binnen en zeg ik: heb je nog wat nodig?'* Ook is ze niet bang om risico's te nemen. Zo leent ze soms geld uit, omdat ze uit haar eigen jeugd weet hoe moeilijk het is om met te weinig rond te moeten komen. *'Als ik in het rood zit, dan wil ik ook graag geholpen worden.'*

Daarmee gaat ze tegen de stroom in. Hoe gemakkelijk geven mensen geld aan een landelijke doneeractie, en hoe lastig blijkt het om iemand uit de straat wat te lenen. *'Zodra het menselijk wordt, dus iemand staat bij jou voor de deur, zijn mensen eerder geneigd te zeggen: nee hoor, dat vertrouw ik niet, daar ga ik niet aan beginnen.'*

In wat Branny doet, spreekt vertrouwen én lef. Ze stelt zich kwetsbaar op, met de wetenschap dat het risico bestaat dat ze bedonderd of gekwetst wordt.

En toch blijft ze doen wat ze doet. ‘Omdat ik zie dat iemand nood heeft.’ Dat klinkt misschien vanzelfsprekend, maar dat is het niet. Er is ook een keerzijde. Vaker niet dan wel is er sprake van gelijkwaardig contact. Vaker is Branny degene die ondersteunt, dan dat er betrokkenheid en aandacht naar haar uitgaan. Ze staat zelden aan de ontvangende kant. Ze bevraagt haar eigen drijfveren dan ook regelmatig: waarom help ik? Wat verwacht ik, misschien onbewust, van de ander? En hoewel ze met liefde steun biedt, kan het pijn doen wanneer die verwachtingen niet worden waargemaakt.

Voor Branny is zorgen voor anderen bovendien niet alleen iets wat ze doet; het is ook iets wat haarzelf draagt. ‘Als ik voor iemand een boodschap kan doen, dan is dat een soort normaal contact,’ zegt ze. ‘En dat voorkomt dat ik zelf eenzaam word.’ Haar betrokkenheid is geen heldhaftige opoffering, maar een manier om verbonden te blijven met het leven en met anderen.

Tegelijk weet ze dat zorgen nooit vrijblijvend is. Het raakt en het kan ook misgaan, je loopt altijd een risico. Niet alleen het risico om gekwetst of teleurgesteld te worden, maar ook het risico om alleen te blijven met wat je tegenkomt. Daarom zoekt ze bewust naar manieren om dat risico te delen. In haar betrokkenheid maakt ze soms praktische afspraken binnen haar netwerk om een oogje in het zeil te houden. Tegelijk voelt ze haar eigen grenzen en onderzoekt ze wat ze wel en niet alleen kan dragen. Door anderen te betrekken ontstaat zorg die gedeeld wordt. Niet lichter, maar wel samen gedragen.

In die kleine, zorgvuldige organisatie van zorg laat Branny iets wezenlijks zien: betrokkenheid vraagt om steun. Niet om minder zorg, maar om zorg die gedeeld wordt. Juist daarin schuilt de kracht van informele netwerken van mensen die elkaar kennen, zien en weten te vinden.

Vanuit het Inloophuis wordt daarom gewerkt aan het voeden en faciliteren van zulke informele steunnetwerken. Niet door over te nemen, maar door ruimte te maken voor ontmoeting, uitwisseling en reflectie. Zodat Buurtmaatjes elkaar kunnen dragen, ervaringen kunnen delen en het goede kunnen blijven doen, zonder er alleen voor te staan.

Mark

Mark is één van de buurtklussers die zich inzet voor bewoners in de wijk die zelf geen netwerk of middelen hebben om kleine klussen in huis te laten doen. Samen met drie andere buurtklussers vormt hij een klein, betrokken team. “We zijn met z’n vieren. Dat betekent dat iedereen ongeveer één avond per maand iets doet, en toch kan er bijna elke week wel ergens een klus plaatsvinden.”

De klussen komen binnen via de coördinator, die samen met de bewoner bekijkt wat nodig is. In een app stemmen de buurtklussers af wie de klus oppakt. Het gaat om kleine, praktische werkzaamheden: een lampje boven de spiegel, een scheefhangende luxaflex, een kastje aan de muur. “Dat zijn dingen die ik na het eten nog even kan doen. Daar hoef ik geen hele avond voor vrij te maken.”

“Je kunt ook zonder zo’n lampje leven, maar het is mooi om te zien hoe blij iemand kan worden van iets kleins.”

Wat Mark raakt, is wat er achter zo’n klus schuilgaat. Tijdens het werken ontstaan vaak gesprekken. Soms pas na een tijdje. “Het duurde bij iemand anderhalf, twee uur voordat hij begon te vertellen wat hij had meegemaakt.” Voor Mark is dat geen toeval. “Mensen zitten vaak in hun eigen bubbel. En als je dan samen bezig bent, gebeurt er iets. Dan komt er ruimte.”

Die ruimte ziet hij ook letterlijk ontstaan. Mark vertelt over een bewoner die stap voor stap zijn huis aan het opruimen was. “Hij was niet alleen zijn huis aan het opruimen, maar eigenlijk zijn leven. Dan zie je iemand echt vooruitgaan. Dan denk ik: hier doe ik iets. Hier schiet het voor hem ineens drie meter op.”

Juist de eenvoud motiveert hem. “Je kunt ook zonder zo’n lampje leven, maar het is mooi om te zien hoe blij iemand kan worden van iets kleins.” Het kost hem weinig, maar levert veel op. “Daar teer ik dan weer een hele tijd op.”

Het buurtkluswerk laat zien dat praktische hulp en menselijk contact onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Met kleine ingrepen dragen Mark en de andere buurtklussers bij aan veilige huizen, meer zelfvertrouwen en het gevoel er niet alleen voor te staan.

Kerstgroet

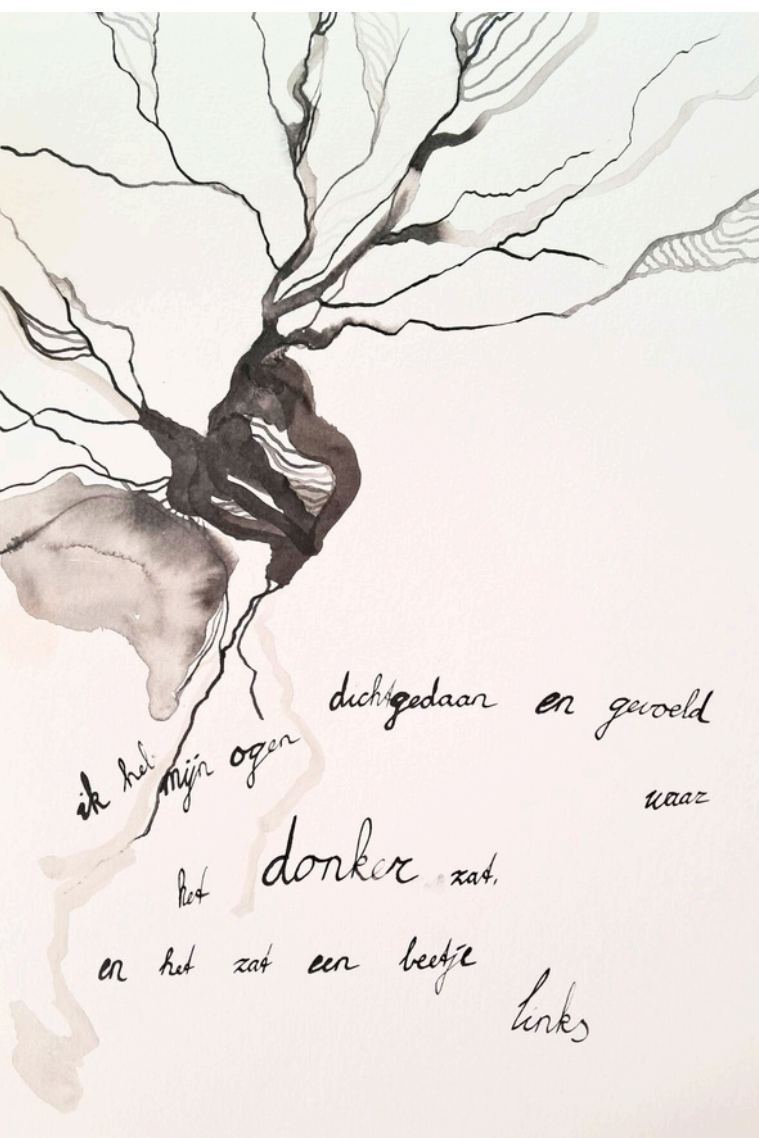
het was een duister om bang van te worden
maar donker is nodig voor meer licht
soms hangt een droom in de lucht
vindt een vorm, een nieuw gezicht
vogels zingen over de dag
waar sterren nog fluisteren in kou

heb je de zonsopgang gezien?
het feest ontwaakt, de nacht vervaagt
er is licht, warmte, hoop
en jij bent er
de wereld is van iedereen

Wijkatelier

De vaste donderdagavond

In 2025 vonden er 33 donderdagavonden plaats, verspreid over de seizoenen. Tijdens deze avonden kan iedereen onder professionele begeleiding kosteloos werken aan eigen beelden en/of teksten, of deelnemen aan een gezamenlijke opdracht. De open en toegankelijke opzet blijft de kern van het Wijkatelier: een vaste plek in de week waar ruimte is voor verbeelding, ontmoeting en concentratie.

Ienie-mienie-kunstgeschiedenis

Wekelijks ontvangen tussen de 500 en 600 mensen via Facebook en e-mail een uitnodiging voor de donderdagavond. Deze berichten bevatten steeds een korte reflectie op de kunstgeschiedenis – een beeld gecombineerd met een suggestie voor een opdracht. Deze vorm van communiceren blijkt waardevol. Veel ontvangers geven aan dat zij niet in staat zijn om fysiek aanwezig te zijn, maar zich via deze mini-reflecties toch verbonden voelen met het Wijkatelier.

Winter- en zomerkaart Stichting Inloophuizen

Het Wijkatelier verzorgt de beelden voor de winter- en zomerkaart van Stichting Inloophuizen. De beelden worden gemaakt door deelnemers van het atelier; de teksten worden aangeleverd door de WoordenWerkPlaats. De medewerker van het Wijkatelier is verantwoordelijk voor de vormgeving en productie van de kaarten. Zo wordt zichtbaar hoe creativiteit binnen het atelier doorwerkt in bredere communicatie van de stichting.

Kengetallen Wijkatelier 2025

- **Aantal gratis donderdagavonden: 33**
- **Aantal verschillende deelnemers (incl. bijzondere bijeenkomsten): 60**
- **Aantal bezoekers reguliere donderdagavonden: 25**
- **Gemiddeld aantal bezoekers per avond 5**
- **Ontvangers notificaties: circa 550**

Deze cijfers laten zien dat het Wijkatelier in omvang misschien bescheiden is, maar in bereik en betekenis breed en diep geworteld blijft.

De grote beweging: van gezamenlijke bezigheid naar presentie, eigenaarschap en individuele ondersteuning

Toen het Wijkatelier in 2015 startte op initiatief van Rozet, bevonden we ons in een andere maatschappelijke context. In de afgelopen jaren is de druk op individuele mensen toegenomen. Dat werkt door in de aard van de vragen waarmee deelnemers het atelier bezoeken. Ten opzichte van de beginjaren is de kwantitatieve bezetting afgenomen, maar de kwalitatieve behoefte aan ondersteuning op maat is juist gegroeid. Waar het atelier aanvankelijk vooral een gezamenlijke bezigheid bood, is het steeds meer een plek van presentie geworden: een vaste, betrouwbare ruimte waar eigenaarschap en individuele begeleiding centraal staan. Het Wijkatelier nodigt deelnemers uit tot een wederkerige relatie, waarin zingeving, betekenis en eigenaarschap de basis vormen voor alle activiteiten. Deelnemers worden gestimuleerd hun creatieve potentieel te ontwikkelen en in te zetten – voor zichzelf én voor de wijk. Zo ontstaat een beweging waarin maken niet alleen persoonlijk, maar ook relationeel en maatschappelijk betekenis krijgt.

Relationaliteit brengt echter per definitie ook spanningsvelden met zich mee. Waarin verschillen we van elkaar? En hoe kunnen we elkaar toch verstaan en samenwerken? Het gezamenlijk aangaan van creatieve processen biedt een veilig speelveld om deze vragen te onderzoeken. In het maken, bespreken en tonen van werk oefenen deelnemers in luisteren, verwoorden, begrenzen en verbinden. Een deelnemer verwoordde dit treffend (met toestemming opgenomen in dit verslag):

Het Wijkatelier is heel belangrijk voor mij. Die winter- en zomerstops, die horen erbij. Daar kan ik mij bij neerleggen omdat ik de 'juf atelier' ook een pauze gun. Mijn voorkeur is wél een minder langdurige stop tijdens deze periodes, puur om het imago van mijn eigen donderdagavond te redden. Voor mij betekent het wijkatelier namelijk die ene dag in de week waarop ik niet per definitie vastzit met en in mijzelf.

Voor mij is de wekelijkse ateliërgang meer als een religieus kerkbezoek. Hier kan ik communiceren met mijn innerlijke goden, of in ieder geval, leren luisteren.

Wat ik ook fijn vind aan het wijkatelier, is dat ik op de gezette dag altijd kan komen. Of ik er nu ben of niet, het wijkatelier is er wel! Dit biedt mij houvast. Het is goed om te weten dat er iemand 'thuis' is, zagezegd. Donderdagavond mijn favoriete avond in de week, en dat gun ik mijzelf.

Haar woorden laten zien hoe het Wijkatelier voor sommigen meer is dan een creatieve activiteit. Het is een wekelijkse ankerplek, een moment van loskomen van de dagelijkse druk en een ruimte om te luisteren naar wat van binnen leeft. De vaste aanwezigheid – “of ik er nu ben of niet, het wijkatelier is er wel” – biedt houvast en continuïteit.

Uitgelicht

Solo expositie Linda Magica

Amateurkunstenares Linda Spreeuwenberg exposeerde in 2025 voor de tweede keer in het Inloophuis. Ten opzichte van haar eerste expositie in 2023: Stadsgezichten, heeft ze een artistieke en sociale ontwikkeling doorgemaakt en dat was te zien op de expositie. Deze ging in op aspecten uit haar persoonlijk leven en de wijze waarop ze haar evenwicht weet te bewaren.

Aankoop stichting Inloophuizen

De stichting heeft een zelfportret van Linda's expositie gekocht, dat deel uitmaakt van de collectie amateurkunst die de stichting opbouwt. Op termijn wordt het trappenhuis van Sint Marten ingericht als de permanente toonplaats voor deze collectie.

Meer van Linda's werk verkocht op de expositie

Tijdens de expositie werd meer van haar werk verkocht, aan mensen uit haar netwerk. In totaal heeft Linda 6 werken kunnen verkopen naast de aankoop van het Inloophuis. Dit versterkte haar gevoel van eigenwaarde en de betekenis die ze heeft voor de gemeenschap. Daarnaast bood het haar vrienden en naasten de kans om hun waardering voor haar uit te drukken door de aankoop van een werk.

Prijsstelling van Linda's werken

Een belangrijk aandachtspunt was dat voor zowel Linda als haar potentiële kopers er heldere richtlijnen waren voor de prijsstelling. Het niet vertrouwd zijn met mogelijke prijzen kan leiden tot onzekerheid en ongemak bij maker en koper.

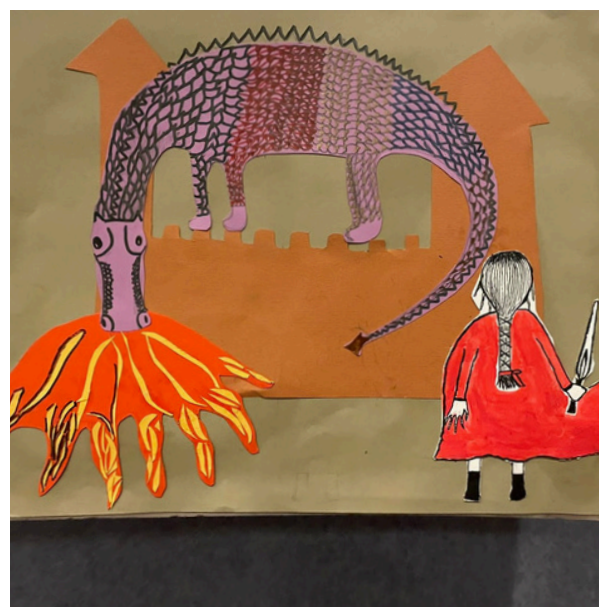
Daarom zorgde de ‘juf’ Wijkatelier voor helderheid op dit gebied, door in eerste instantie Linda een voorstel te doen, en vervolgens hierover met mogelijke kopers te communiceren. Linda's werken werden verkocht voor bedragen tussen €15,00 en €50,00 euro.

Presentatie en bespreking Linda Magica met zorgondersteuners

Speciaal voor de professionals in Linda's netwerk werd een presentatie georganiseerd waarin Linda vertelde over haar werk en wat de expositie voor haar betekende. Hierbij waren medewerkers van Rijnstad, RIBW, en st. Inloophuizen aanwezig, waardoor professionals van verschillende achtergronden elkaar konden ontmoeten en verdere kansen voor samenwerking verkennen.

'Zelfportret', aangekocht door Stichting Inloophuizen Arnhem

Uitgelicht

*Jeroen Hissel
maakt de
Kerstcover voor
de Utrechtse
Straatkrant
St. Maarten*

Het Wijkatelier attendeerde de hoofdredacteur van de Utrechtse Straatkrant st. Maarten op het bijzondere werk van Jeroen Hissel, een van de bezoekers van het Wijkatelier. In gevolg daarop werd Jeroen uitgenodigd werk voor St. Maarten te maken, waaronder de cover voor het kerstnummer van de krant. De intentie is om deze samenwerking een vervolg te geven.

Van besturen naar present besturen

In 2023 zijn we als bestuur begonnen aan een proces om niet alleen nader kennis te maken met elkaar, maar ook met de grondslagen van de presentiebenadering om vandaaruit lijnen te kunnen uitzetten voor de komende jaren. In dat proces is 2025 een oefening in present besturen geworden. Hoe kunnen we onze wijze van besturen zo inrichten dat we daarmee de belangen en verlangens van de deelnemers optimaal dienen? We hebben ervoor gekozen om dat te doen aan de hand van de methode ‘meewerken en afstand’, hierbij vormen empathie en distantie de basishouding.

Het opnieuw inrichten van onze agenda is een eerste stap in dat oefenproces geweest. Naast de gebruikelijke bestuursvergaderingen en periodieke bestuursdagen werd ons vergaderrooster aangevuld met kwartaalsessies, waarnemingssessies en partnerbijeenkomsten.

Reflectie speelt een belangrijke rol in ons bestuurlijk werk. Om ervoor te zorgen dat we trouw blijven aan de belangen en verlangens van de deelnemers verzamelen we verhalen, indrukken en ervaringen tijdens een waarnemingssessie. Op deze manier zijn we in 2025 in gesprek gegaan met de vrijwilligers van de WoordenWerkPlaats in Inloophuis Sint Marten en met vrijwilligers van de inloop in Malburgen.

Ons gesprek met hen is telkens begonnen vanuit de houding van de exposure: wat zie je? wat voel je? wat denk je ervan? Vervolgens hebben we samen gekeken naar wat aandacht vraagt en welke behoeften en verlangens leven bij de deelnemers. We noemen dat de eerste reflectie. Vervolgens, de tweede reflectie, denken we in het bestuur na over de vraag wat dit betekent voor onze bestuurlijke opdracht om de kwaliteit en continuïteit van de organisatie te bewaken en bewaren.

Hoe kunnen we onze wijze van besturen zo inrichten dat we daarmee de belangen en verlangens van de deelnemers optimaal dienen?

Het verbinden van ons bestuurlijk werk met de dagelijkse praktijk in beide Inloophuizen hebben we gedaan in een aantal kwartaalsessies. Basis daarvoor is een ‘voedingsdocument’ waarin beide coördinatoren hun verhalen en ervaringen delen. Ook daarin staan de exposurevragen centraal: wat zien we (de waarnemingen)? wat betekent dit (de betekenis)? hoe raakt dit ons werk (de impact)? wat is er nodig van het bestuur (vragen en advies)? en tenslotte: wat gaan we ermee doen? Op deze manier bespreken we thema’s, die centraal staan in het werk van de werkers en van het bestuur. Zo hebben we ons dit jaar beziggehouden met de relatie tussen wat in het Inloophuis gebeurt (binnen) en in de wijk leeft (buiten). Het vertrek van de buurtpastor, voor wie het Inloophuis een vaste uitvalsbasis was, en het vertrek van de projectleider voor de Buurtmaatjes, waren de concrete aanleiding. Ook het maken van het jaarverslag (hoe brengen we ons verhaal naar buiten) en de werkplannen van de beide coördinatoren (wat doen, hoe er te zijn, welke prioriteiten) hebben op de agenda gestaan.

In 2025 hebben we in beide Inloophuizen een partnerbijeenkomst georganiseerd. Een bijeenkomst om ons directe netwerk in de wijk, professionals en organisaties, uit te nodigen voor een ontmoeting en uitwisseling. Tijdens beide bijeenkomsten hebben we niet alleen met de deelnemers gedeeld hoe we werken en hoe ons dat in beweging zet, maar ook geluisterd naar een verhaal uit onze ‘mensenbieb’. In Sint Marten vertelde één van onze bezoekers zijn levensverhaal. Ook werd geluisterd naar wat andere organisaties in de wijk doen. Op deze manier willen we een wederkerige uitwisseling van kapitaal creëren, waarbij geld niet de enige vorm is, en daarmee een gedeelde verantwoordelijkheid in het vervullen van onze maatschappelijke opdracht versterken.

De organisatie

In 2025 heeft Jacob Kooistra, een pionier van het eerste uur, afscheid genomen van ons bestuur. Gelukkig hebben we ook weer nieuwe bestuursleden kunnen verwelkomen: Laurens Hoekstra, die met ingang van 1 januari 2025 het penningmeesterschap op zich heeft genomen, en Pim Rodenburg. Omdat we in de praktijk hebben gemerkt dat het besturen van twee Inloophuizen veel werk en tijd vraagt, hebben we via o.a. Omroep Gelderland en de Vrijwilligerscentrale een nieuwe oproep gedaan. In de laatste bestuursvergadering van 2025 hebben we met een aantal geïnteresseerden afgesproken dat zij in de eerste helft van 2026 ter oriëntatie meedoen in het bestuur en verder deelnemen aan cirkels (werkgroepen) rondom concrete onderwerpen en taken.

Beleid

Om onze partners een beeld te geven van onze belangrijkste beleidspunten hebben we begin oktober 2025 een beleidsplan voor de periode 2026 – 2028 vastgesteld. De komende jaren zullen onze verbinding met de buurt, uitbreiding en verder ontwikkeling van het bestuur en het borgen van de continuïteit onze belangrijkste beleidspunten zijn.

Het vertrek van de buurtpastor en het verloop van ons project Buurtmaatjes hebben ons laten zien dat aanwezigheid in de buurt een onmisbare schakel is tussen wat in het Inloophuis gebeurt en wat er in de wijk leeft.

Om opnieuw invulling te kunnen geven aan deze verbinding zullen extra financiële middelen nodig zijn. Ook het borgen van de wat we intussen in en vanuit beide Inloophuizen hebben opgebouwd vraagt om een steviger financiële basis.

Onze financiële partners zijn en blijven daarvoor een belangrijke bron en motor. Naast de RK. Sint Eusebiusparochie, die 'om niet' ons gebouw in Sint Marten beschikbaar stelt en zorg draagt voor het groot onderhoud ervan, zijn dat de Gemeente Arnhem, het Fonds Franciscus, de Dullertsstichting, de Arnhemse Stichting Bijzondere Noden (ASBN) en de Kohlmanstichting, het Oranjefonds, de Stichting Rotterdam, het Kansfonds, de Konferentie Nederlandse Religieuzen, de Maatschappij van Welstand, het College van Diakenen (PKN Arnhem). Ook vanuit een aantal betrokken kerken mochten we in de vorm van een collecteopbrengst een bijdrage ontvangen.

Al deze partners zijn we dan ook veel dank verschuldigd. Vooral dankzij hun bijdragen kunnen we present en van betekenis zijn voor met name de meest kwetsbare mensen in de wijken Sint Marten, Klarendal en Spoorhoek en in Malburgen. Met onze Inloophuizen dragen we niet alleen bij aan een positieve gezondheid en welzijn, maar daarmee ook aan het verlagen van zorgkosten. Daarom willen we hen nadrukkelijker betrekken bij de invulling en uitvoering van ons beleidsplan. In 2025 hebben we daar in gesprekken met de gemeente een begin mee gemaakt.

Fruits de recontres

Vruchten van ontmoeting en samenwerking

Kerstdiner, Landenkookgroep en SWOA

Sinterklaas met SWOA, Fresh en de Plint

Gèrina van der Gugten
WoordenWerkPlaats

Warme WinterRoute
sociale partners Sint Marten en Klarendal

BIG DRAW Malburgen

Kledingpunt en
Terres des Hommes

Partnerbijeenkomsten

Dekenproject

Voor de verbetering van het interieur van Inloophuis Malburgen zochten we contact met de Arnhemse ambachtelijke vrijwilligerswerkplaats **De Helling**. Na een inspirerend bezoek aan Inloophuis Sint Marten-Klarendal besloten we – naar hun voorbeeld – een grote, ronde tafel te laten maken. De Helling vervaardigde een prachtige tafel die inmiddels het hart van de ruimte vormt: een plek waar mensen samenkomen, delen en elkaar ontmoeten.

Hartverwarmend Malburgen is een project rond bewustwording van energiearmoede, geïnitieerd vanuit **Rijnstad** en **Arnhem Aan**. Aan het begin van de zomer startten we met het inzamelen van gehaakte en gebreide lapjes. Bij **dagbesteding Suz&So** worden deze lapjes verwerkt tot grote, kleurrijke dekens. De dekens helpen mensen in de winter warm te blijven, zodat de verwarming minder hoog hoeft. Nog altijd worden nieuwe lapjes binnengebracht en ontstaan er weer nieuwe dekens – letterlijk en figuurlijk warme verbindingen in de wijk.

In 2025 werd, in samenwerking met de **SWOA**, een wijkcirkel opgericht voor bewoners rondom winkelcentrum De Drieslag. Vier keer per jaar luncht deze groep in Inloophuis Malburgen. Tijdens deze ontmoetingen delen bewoners wat er leeft in de wijk en denken zij samen na over mogelijke oplossingen voor knelpunten. Zo groeit onderlinge betrokkenheid én eigenaarschap.

Samen met de **SWOA**, **Stichting Landenkookgroep** en **VMBO 't Venster** organiseerden we een kerstdiner voor mensen met een klein netwerk uit Klarendal, Spoorhoek en Sint Marten. Ruim zestig gasten schoven aan voor een heerlijke én warme maaltijd. Het werd een avond van ontmoeting, aandacht en gedeelde feestelijkheid.

In 2025 vonden verschillende nieuwe gezichten en groepen hun weg naar Inloophuis Sint Marten. Annemieke van der Zon startte haar praktijk **Rouw en Verlies Kompas Arnhem** en begon samen met collega Ingrid Loeff een eerste rouwgroep onder de titel 'Met mij is alles goed'.

Daarnaast biedt het Inloophuis onderdak aan diverse anonieme zelfhulpgroepen. De rustige en geborgen sfeer maakt het een geliefde plek om samen te komen. Een nieuwe groep die in 2025 startte op zaterdagavond is **Narcotics Anonymous**.

Zo zijn de Inloophuizen plekken waar uiteenlopende initiatieven wortel kunnen schieten, tot bloei komen en vrucht kunnen dragen.

Het is inmiddels een traditie op de eerste zaterdag in februari: de **Warme Winter Route** door Klarendal en Sint Marten. De route gaat langs allerlei ontmoetingsplekken in de wijken: De Wasplaats, De Molen, speeltuin de Leuke Linde, buurthuis de Nieuwe Hommel en natuurlijk het Inloophuis. Elke plek organiseert een activiteit, vaak net even anders dan wat er normaal gebeurt zodat er een breed publiek aangesproken wordt. In het Inloophuis werd opgetreden door een gelegenhedsduo One Time. Kok Geert-Jan zorgde voor ouderwetse Snert én er konden ‘boeken’ uit de Mensenbieb geleend worden. Er waren boeken aanwezig die vertelden over hun ervaringen met *dakloosheid*; *leven na een infarct*; *nieuw leven opbouwen*; *leven met autisme* en *levenskunstenarschap*.

In september deed het Inloophuis Malburgen mee aan het tekenfestival The Big Draw. Het Inloophuis speelde daarin een verbindende rol: we brachten de cultuurmakelaar Franciska Slaager in contact met andere wijkpartners, waardoor een creatieve route ontstond met raamschilderingen door de wijk.

De ramen van het Inloophuis zelf werden beschilderd door Kim Buisman en Rosalie van Oorschot, een wijkbewoonster. Hun tekeningen van mensen met planten symboliseren zorgzaamheid: het zich ontfermen over iets of iemand. Fotografe Kim Buisman maakte er een prachtige fotoserie van. Het thema past naadloos bij wie wij zijn: bezoekers komen niet alleen om te ontvangen, maar brengen ook zorgzaamheid mee: voor elkaar, voor geliefden, huisdieren of planten. Dat gedeelde vermogen tot zorg verbindt ons allemaal.

Financieel jaarverslag

Wij streven naar continuïteit van Stichting Inloophuizen. Dat deden we in 2024, in 2025 en zetten we voort in 2026, want ons financiële beleid is gericht op continuïteit en het duurzaam borgen van de plekken en werkwijze van de Inloophuizen. Wat dit inhoudt, heeft u kunnen lezen in dit jaarverslag.

We sluiten 2025 af met een klein batig saldo. Dat is een positief resultaat, al zijn er ook enkele aandachtspunten waar we hieronder nader op ingaan.

Financiële organisatie

In 2025 hebben we stevig geïnvesteerd in onze financiële organisatie. Dit betrof onder meer de begroting, jaarrekening, boekhouding en de inrichting van onze financiële processen. Op alle onderdelen hebben we stappen voorwaarts gezet. We zijn beter georganiseerd — passend bij een kleine organisatie, maar wel volgens de geldende richtlijnen.

Zo werken de coördinatoren inmiddels met een vast format voor het aanleveren van begrotingsgegevens, zijn de grootboeknummers opgeschoond en zijn er nieuwe afspraken gemaakt met de Boekhoudbrigade. Deze verbeteringen dragen bij aan meer overzicht, transparantie en continuïteit.

Continuïteit en ambitie

Onder financiën valt ook de fondsenwerving. Wij zijn zeer erkentelijk voor de ontvangen steun van de Gemeente Arnhem en de betrokken fondsen: het College van Diakenen, de Dullertsstichting, de Eusebiusparochie, het Oranje Fonds, de Parochiële Caritas Instelling, het Kansfonds, de Stichting Rotterdam, het Fonds Franciscus, de Konferentie Nederlandse Religieuzen, de Arnhemse Stichting Bijzondere Noden / Kohlmannstichting en de Maatschappij van Welstand. In 2026 richten we ons op het bestendigen van bestaande financieringsrelaties, met meer nadruk op partnerschap in plaats van financiering op afstand en met een sterke voorkeur voor meerjarige ondersteuning.

Daarnaast hebben we een inhoudelijke ambitie geformuleerd: meer capaciteit inzetten op het gesprek in de buurt — samengevat in de term ‘buiten’ — vanuit de presentiebenadering. Deze ambitie vraagt om uitbreiding van onze huidige capaciteit. Daarom verkennen we ook nieuwe financieringsbronnen en fondsen waar we eerder nog niet mee hebben samengewerkt.

Om dit mogelijk te maken, zetten we externe expertise in op het gebied van fondsenwerving. Ook hebben we onze interne organisatie aangepast: meerdere bestuursleden zijn inmiddels actief en operationeel betrokken bij de fondsenwerving.

Dialoog met de Gemeente Arnhem

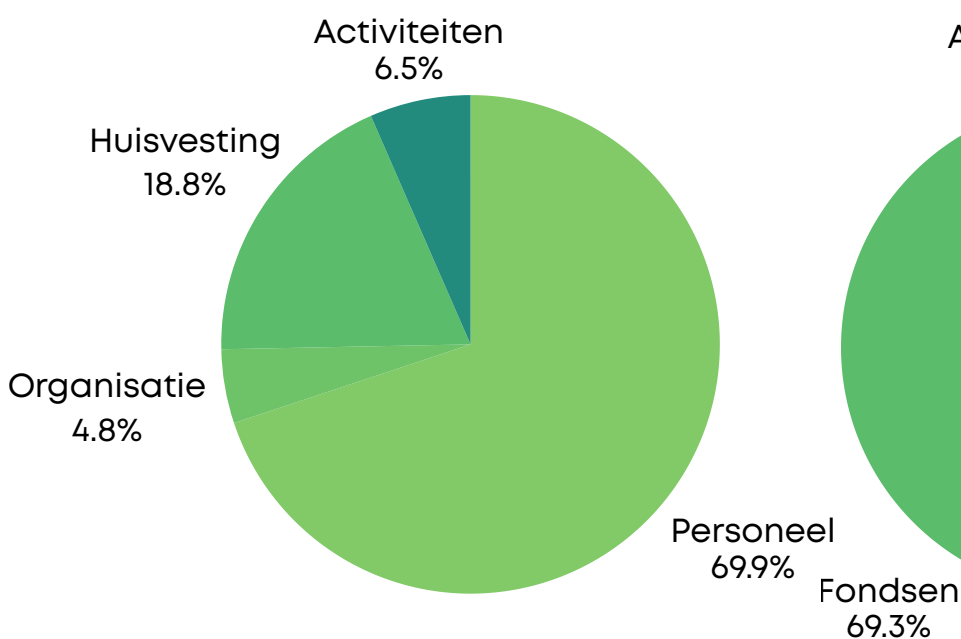
De dialoog met de Gemeente Arnhem is gestart in 2025 en wordt in 2026 en 2027 voortgezet. De langdurige ondersteuning van de gemeente onderstreept de maatschappelijke noodzaak en waarde van onze Stichting.

De gemeente Arnhem is voor 2026 een belangrijk speerpunt. Als één van onze belangrijkste financiële partners willen we in het komende jaar bewust investeren in deze relatie. De impactanalyse (MAEX Handprint), die in het eerste kwartaal van 2026 wordt afgerond, vormt belangrijke input voor deze dialoog.

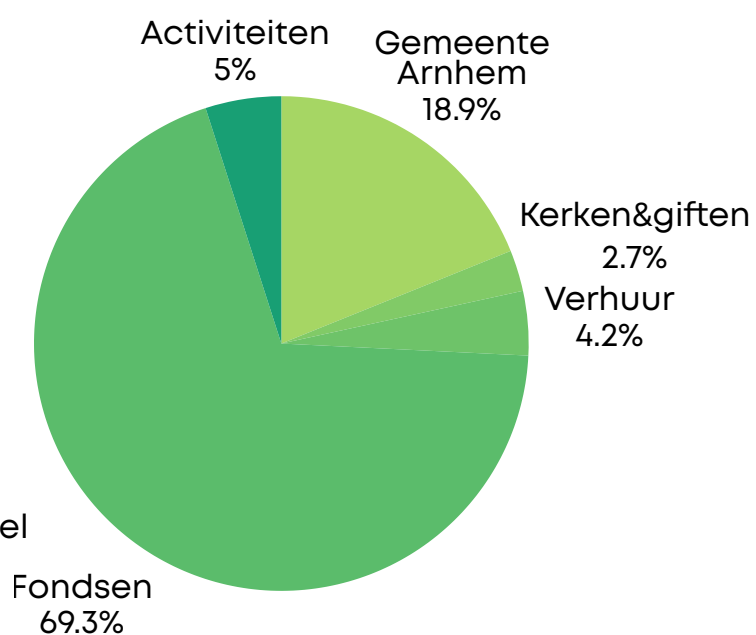
Zoals eerder genoemd sluiten we 2025 af met een klein batig saldo. In 2026 streven we ernaar onze reserves verder te versterken, zodat de Stichting bij financiële tegenwind beschikt over een werkvermogen voor de duur van één jaar.

Kortom: er zit beweging en ontwikkeling in Stichting Inloophuizen. Kernwoorden daarbij zijn continuïteit, zorg voor het concept, partnerschap en ambitie.

Uitgaven

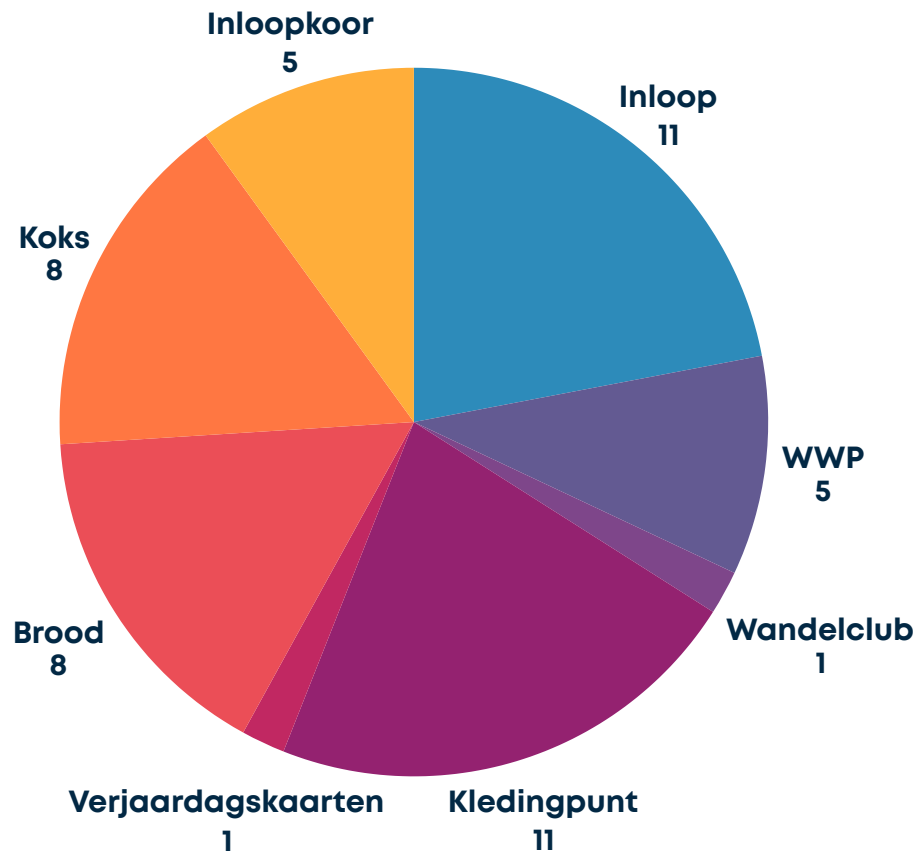

Inkomsten

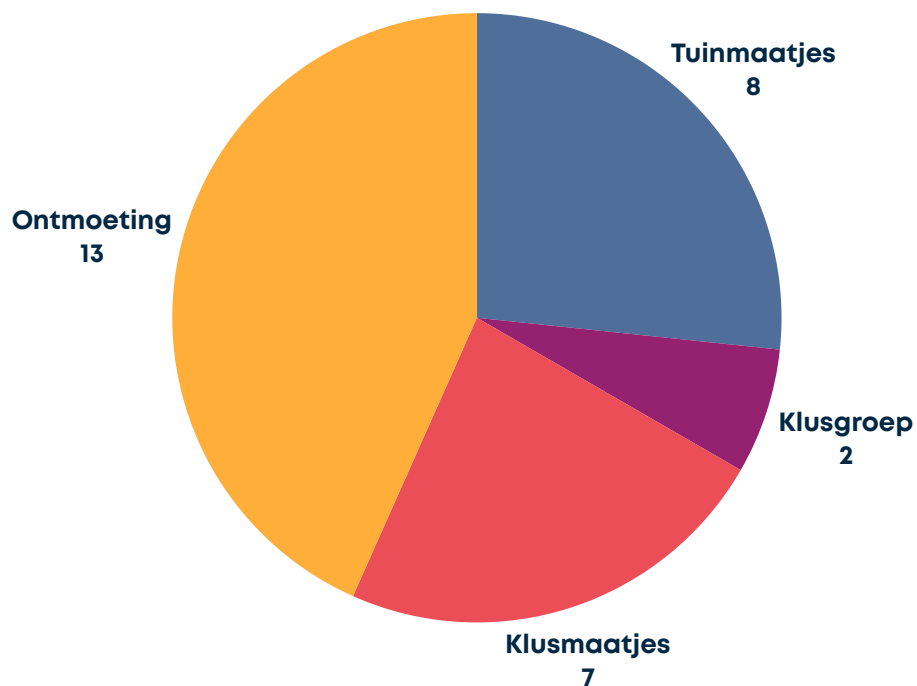

Cijfers Sint Marten

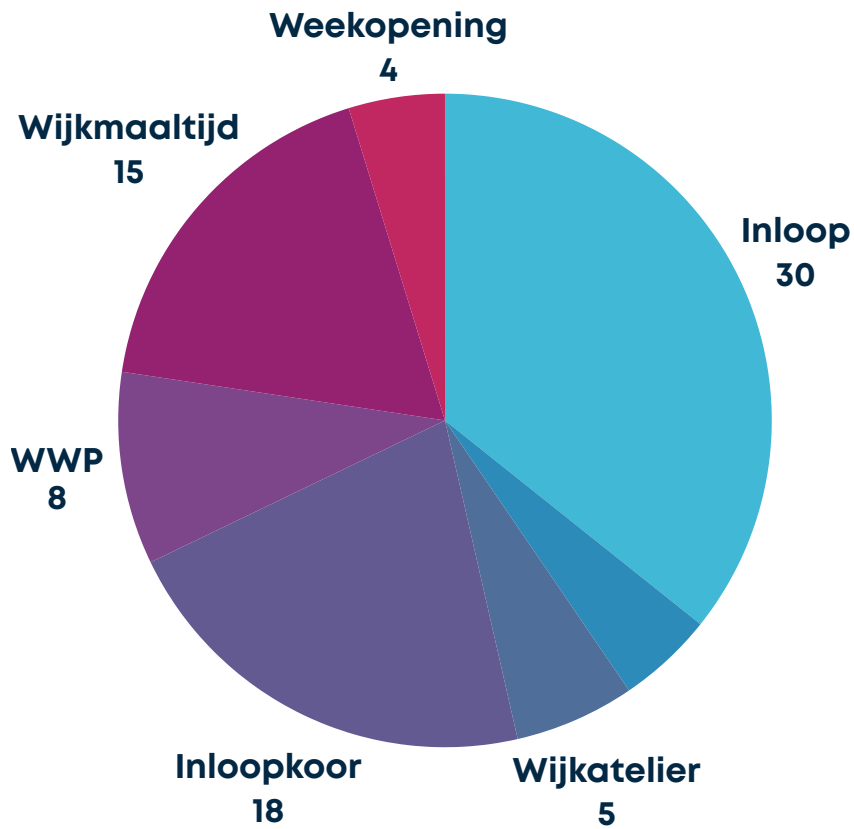
Vrijwilligers

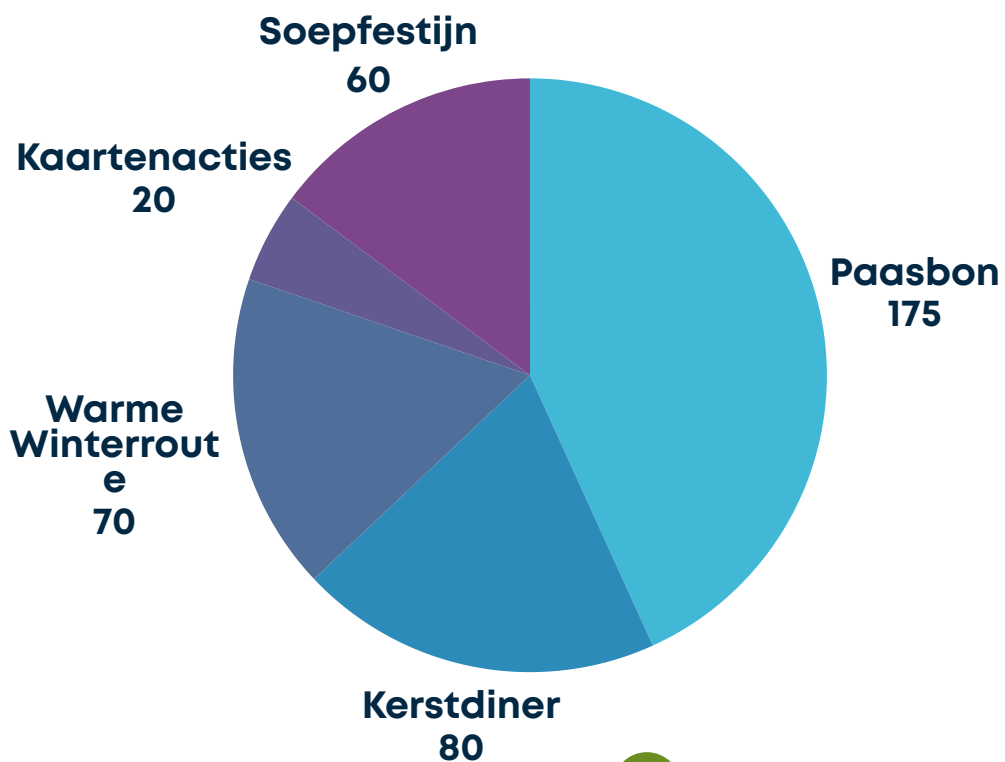
Buurtmaatjes

Bezoekers & Deelnemers Gemiddeld per keer

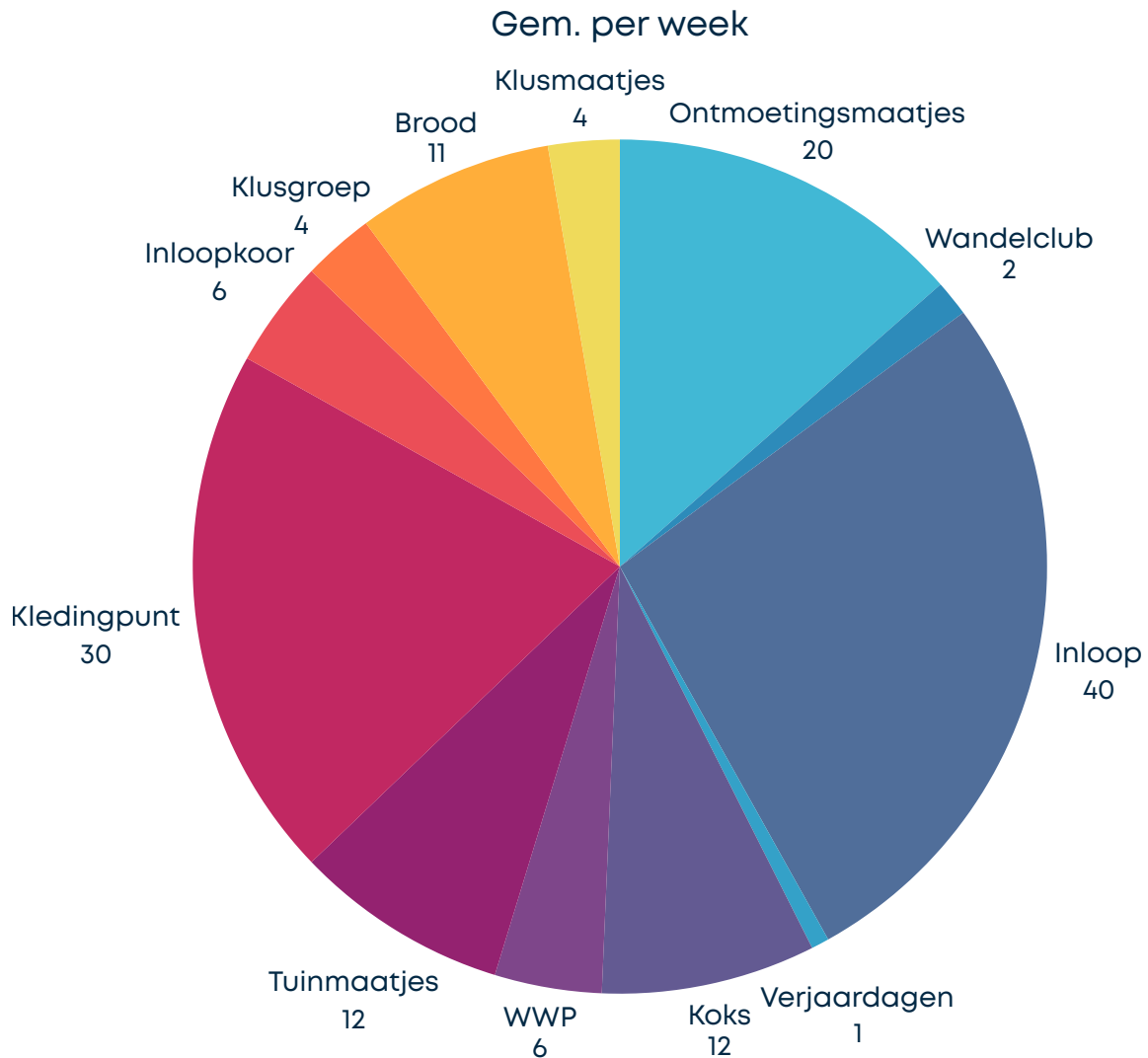

Evenementen Gemiddeld per keer

Vrijwilligers uren

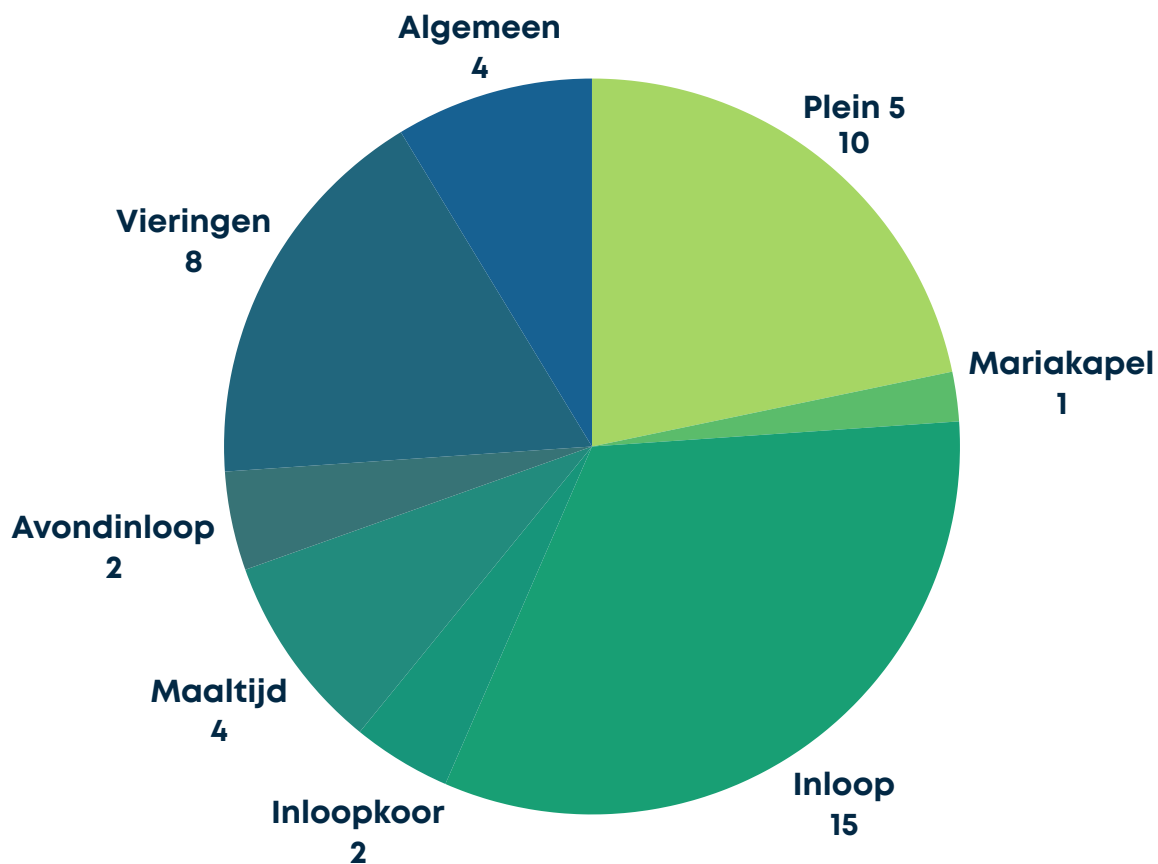
Sint Marten

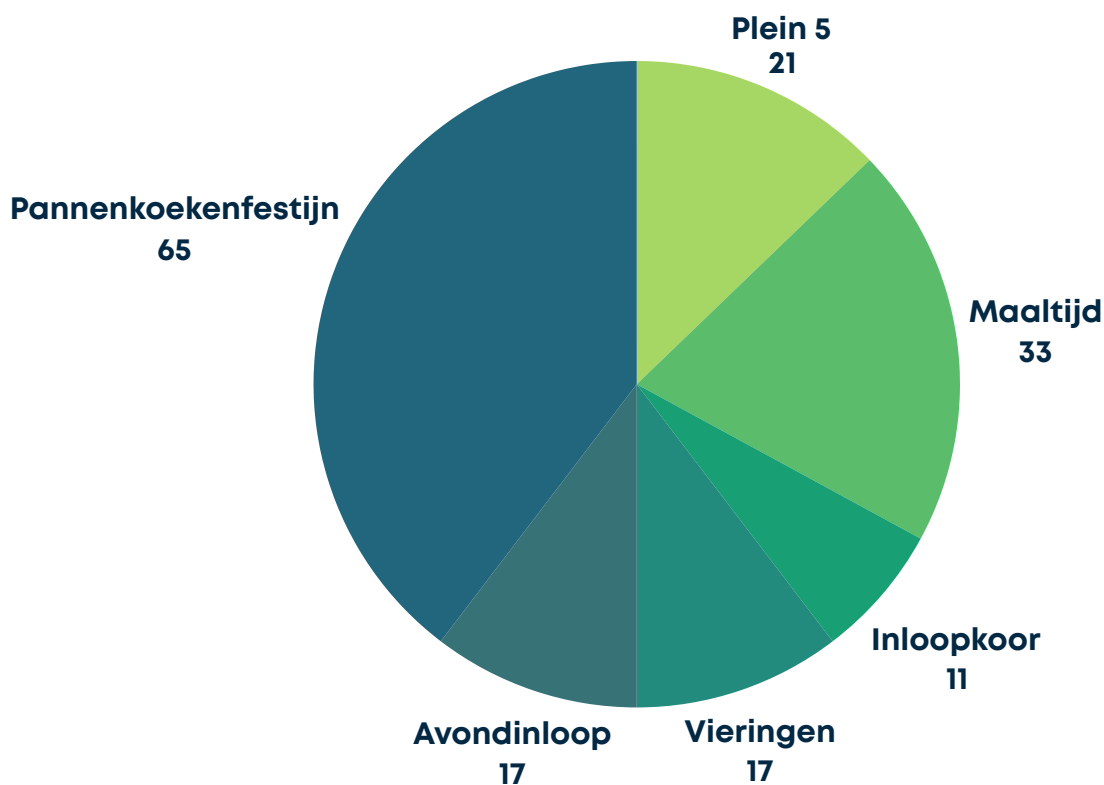
Totaal per week
148 uren

Cijfers Malburgen

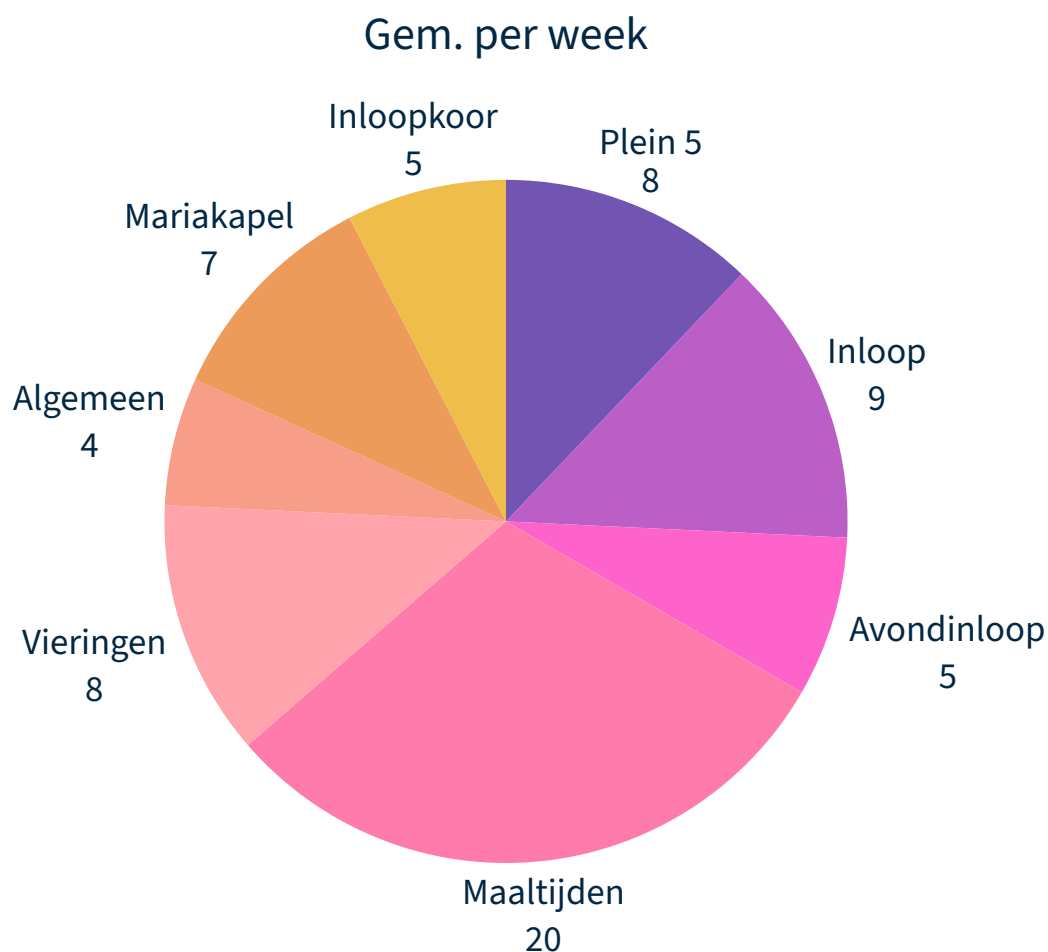
Vrijwilligers

Bezoekers & Deelnemers Gemiddeld per keer

Vrijwilligers uren Malburgen

Totaal per week
66 uren

Met dank aan

Doneren

In het inloophuis is ruimte voor ontmoeting, aandacht en wat zich aandient. Een plek waar mensen even op adem kunnen komen en waar verhalen gehoord worden.

Wilt u helpen deze plek mogelijk te blijven maken?
Scan de QR-code om te doneren

of maak een bijdrage over naar:
Stichting Inloophuizen Arnhem,
op rekeningnummer NL82 TRIO 0379 720 000.

Dank voor uw betrokkenheid.

inloop
huizen
arnhem